

Ще го смачкамъ. За да го накажа
За всичк^а, що живота почерни
На толкози момичета честни!

Заг. 14. — Но азъ искамъ самъ да се разправа!

Остави ма, за да му покажа,
Че любовта е сила предъ него....

Цга. — Не, не бива! Азъ ще се разправа

Така ~~само~~, ще бѣда доволно

Сърцето ми, мѣчено години,

(Хвануе ръката на Дамяна и го завежда в църква-
лището. После застава смята.)

(Влиза Змей и като изглежда наоколо, подсмива се.)

Змей. — Изненада! Що си тъй смутена?

Цга. — Стъ радостъ, че ^{се} връщашъ тъй скоро!

Змей. — На Енчевенъ знаа подранявашъ...

Нали този денъ слънцето играе?

И ти ставашъ изгрѣва да гледашъ?

Цга. — Добръ помнишъ. Заслужвашъ похвала...

Змей. — И за туй си приготвила вино

И две чаши....

Цга. — Добръ се посѣти.

Сънь сънувахъ. А пъкъ днесъ е петъкъ...

Змей. — Срещу петъкъ сънь често се събѣда. (той потресе.)

(Цга изабързва и почва да го гони)

Змей. — Меришешъ на ...хм...хм...Тия тукъ две чаши!

Ще кажешъ ли?.... Или ще ~~се~~ ^{да} търся...

(Цга, изеторена, стова още по неиня. Цъгува го.)

(Змейт се отпуща, забравилъ себе си и продължава:

Змей. — Не намѣрихъ друга като тебе...

Послѣгвашъ ме, ~~не~~

Но отъ тебъ лжката

Е тъй сладка! Че и като лжешъ —

Пленявашъ ме.... Забравѣхъ измама...

(Змейт се утѣва от нежността на Цга, но пакъ потресе.)

(Цга схваща както я очаква и речева смѣло. Брѣвно подъ
мишницата му. Сѣткавично откъсва Кръста му
и се отдръпва настрана.)

Змейт се отдръпва, пада на земята и измѣрва от
болка и умишение.

Момиче.